

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 7C/186/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210492
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2013:5612210492.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš samosudkyňou JUDr. Gabrielou Briškovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, ul. Gr?sslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Žaloba sa z a m i e t a.

Žalovanému sa n e p r i z n á v a náhrada trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podanou žalobou na tunajšom súde dňa 27. 9. 2012 domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 125 eur z titulu majetkovej škody a sumu 825 eur z titulu nemajetkovej ujmy, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že podal návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi na vymoženie pohľadávky priznanej exekučným titulom, ktorým bol rozsudok rozhodcovského súdu, z dôvodu nesplnenia záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere povinným V. Ď. (číslo exekučnej veci EX 8329/2009). Okresný súd Liptovský Mikuláš v exekučnom konaní bol povinný rozhodnúť o následnej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti. Exekučný súd však rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 15. 12. 2009, v dôsledku čoho došlo k omeškaniu po uplynutí zákonom stanovenej doby viac ako 15 mesiacov. Prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi. Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil náhradu majetkovej škody, predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej. Žalobca vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému 40 eur, administratívne spracovanie textu urgencia adresované exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania 15 eur, spolu 125 eur. Výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami. Žalobca si uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keďže márnym uplynutím času došlo k vyvolaniu nasledovných rizík: neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného. Neexistencia vnútroštátneho prostriedku nápravy v

spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolal u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, zánik už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy žalobca poukázal na judikatúru ústavného súdu (vychádzajúc z doktríny ústavného súdu, teda 660 eur za rok : 12 mesiacov, t.j. 55 eur mesačne). Žalobca podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný pozitívne nereagoval.

Žalovaný so žalobou nesúhlasil a navrhol ju zamietnuť. Žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu, či využil možnosť sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi súdu, možnosť podania ústavnej sťažnosti, t.j. či využil účinné prostriedky nápravy na urýchlenie konania. Všeobecný súd nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli doručené žalovanému 23. 4. 2012. Žaloba bola podaná pred uplynutím šesťmesačnej lehoty, v dôsledku čoho ide o predčasne uplatnený nárok. Žalobca napriek výzve ministerstva spravodlivosti pri predbežnom prerokovaní nároku neposkytol súčinnosť, čím zmaril možnosť predbežne prerokovať nárok. Žalobca nepreukázal predpoklady pre priznanie náhrady škody pre nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli sudy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočným vznikom trov exekučného konania. Žalovaný poukázal na rozsudok Európskeho súdneho dvora Asturcom C-40/08, ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritériá zákonnosti. V dôsledku legislatívnej zmeny účinnej od 1. 6. 2011, pätnásťdňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. V dôvodovej správe k novelizovanému ustanoveniu exekučného poriadku je uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom Národná rada SR ako zákonodarný zbor. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02 pri posúdení, či došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, súd prihliada sice na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem zbytočné prietahy je autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí sa vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle článku 48 ods. 2 ústavy. Žalobca si nesplnil povinnosť tvrdenia, ako ani dôkaznú povinnosť vo vzťahu k náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003. S poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR všeobecný súd nemôže konštatovať prietahy v konaní a priznať za ne náhradu. Žalobca nerozlíšil, či vecné náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Žalobca ako spoločnosť zaoberajúca sa spotrebiteľskými úvermi k svojej činnosti potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prietahov, ale aj v období po ňom. Obdobne udržiavanie systému predstavuje činnosť, ktorú musí žalobca vykonávať na každodennej báze, najmä pri poskytovaní úverov. Požadovať paušálne sumy je nesprávne a účelové. Škodu je potrebné preukázať, inak by dochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaniu škody. Žalobca nepreukázal vznik, ako ani výšku škody. Poskytovanie finančného zadost'učinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany ústavného súdu. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávne úradnému postupu, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a s tým spojených okolností prípadu. V posledných rokoch zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval. Žalovaný poukázal na list Európskej komisie Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť číslo JUST/A3/RM/kb D (2010) 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi SR pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia

poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov. Útvary Komisie sa o uvedenom dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, podaného Krajským súdom v Prešove podľa článku 267 zmluvy. Problémy s uvedenými praktikami sa týkajú skutočnosti, že zmluvné podmienky boli stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľa veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Formulár zmluvy spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. obsahuje podmienky, ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení noriem na ochranu spotrebiteľa. Celkové náklady úverov poskytovaných žalobcom boli neprímerane vysoké, v niektorých prípadoch takmer 100% ročne zo sumy získanej od spoločnosti. Náklady na spracovanie zmluvy o úvere sa javili mnohonásobne vyššie ako poplatky, ktoré účtujú banky. Dlžník je povinný zaplatiť v prípade nesplnenia zmluvných záväzkov sankciu vo výške 91,25% ročne. Možnosť splatiť veriteľovi dlžnú sumu pred termínom splatnosti, nemala zbavovať dlžníka povinnosti zaplatiť poplatok vo výške 95,6% z úveru. Okresný súd Prešov, podľa článku v denníku SME zo dňa 16. 7. 2012, označil konanie žalobcu v prejednávanej veci za mimoriadne závažnú nečestnú činnosť. Z článku vyplýva aj skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja vylúčila žalobcu zo svojich radov. Žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. V takýchto prípadoch súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu, najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade žalobcu automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy museli obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S prihliadnutím na charakteristiku správania sa žalobcu, je jeho nárok na náhradu škody voči štátu v rozpore s dobrými mravmi, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť pri spornej a negatívne posudzovanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Žalobca nepreukázal atribúty zodpovednostného vzťahu, vrátane príčinnej súvislosti, a to priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku vo vzťahu k vzniknutej škode žalobcovi. Žalobca si stav, v ktorom sa ocitol zavinil sám, spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pričom v súčasnosti je zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Súd vykonal dokazovanie listinami: sprievodným listom k žiadostiam o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, písomnosťou Európskej komisie, správou denníka SME, pripojeným exekučným spisom sp. zn. 8Er/738/2009, zistiť nasledovné:

Z listu Európskej komisie Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod číslom JUST/A3/RM/kb D (2010) 1360 bolo zistené, že Útvary Komisie dostali v súvislosti s podnikateľskými praktikami spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. a ďalších nebankových inštitúcií pôsobiacich na trhu spotrebiteľských úverov sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov. Útvary sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania podaného Krajským súdom v Prešove. Zdá sa, že týmito praktikami je postihnutá veľká časť obyvateľov Slovenska, pričom ide najmä o občanov s nízkymi príjmami. Problémy v spojitosti s týmito praktikami sa týkajú predovšetkým skutočnosti, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. V písomnosti označenej ako Ekonomika SME bolo uvedené: vymáhanie dlhov súd nebankovke stopol, tá zákaz obišla. Bolo zistené, že súd rozhodol, že POHOTOVOSTĚ nesmie vymáhať dlžoby exekúciou, pre iné firmy, to neplatí. Nebanková spoločnosť obišla súdny zákaz exekúcie tým, že postúpila pohľadávky na inú firmu. Tá zase hrozí exekúciami. Žalobu proti POHOTOVOSTI, na ktorej praktiky upozorňovala v roku 2010 aj Európska komisia, podala Asociácia užívateľov služieb. Odôvodnila to stovkami klientov,

ktorých nebankovka poškodila a dohnala k psychickým problémom. Za sankčný úrok POHOTOVOSŤ žiada úrok 91,25% ročne.

Z obsahu pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 8Er/738/2009 bolo zistené, že žalobca spísal pred súdnym exekútorom dňa 13. 8. 2009 návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej V. Ď., na základe exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 23. 6. 2009 sp. zn. SR06355/09, na vymoženie povinnosti zaplatiť sumu 916,12 eur, úrok z omeškania vo výške 0,25% denne zo sumy 908,16 eur od 27. 1. 2009 do zaplataenia a trov konania 229,71eur. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná dňa 25. 9. 2009. Exekučný súd písomnou výzvou zo dňa 14. 10. 2009 vyzval súdneho exekútora na predloženie Zmluvy o úvere. Dňa 28. 10. 2009 súdny exekútor zaslal súdu na vedomie podanie adresované oprávnenému. Dňa 12. 11. 2009 oprávnený doručil súdu podanie. Dňa 15. 12. 2009 súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 25. 2. 2013 č. k. 8Er/738/2009-17 súd exekúciu zastavil. Dôvodom bola absencia písomnej formy rozhodcovskej zmluvy v dôsledku čoho exekučný titul nebol vykonateľný. Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 25. 9. 2013 č. k. 21CoE/83/2013-52 odvolací súd potvrdil uznesenie okresného súdu.

V súlade s ustanovením § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku súd rozhodol aj v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu, ktorí boli na súdne pojednávanie riadne predvolaní. Žalovaný požiadal o ospravedlnenie neúčasti, z dôvodu zachovania hospodárnosti konania. Žalobca a jeho právny zástupca napriek nezrušeniu súdneho pojednávania sa na súdne pojednávanie bez ospravedlnenia nedostavili. Súd rozhodol prihliadajúc na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy, keďže preukázaný skutkový stav umožňoval vydať meritórne rozhodnutie a nebol zistený vážny dôvod odročenia súdneho pojednávania. Žalobca neuviedol žiaden vážny dôvod odročenia súdneho pojednávania. Kolízia súdnych pojednávanií podľa judikatúry NS SR nie je dôvodom na odročenie súdneho pojednávania. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu nepreukázal, že predvolanie na iné súdne pojednávanie obdržal pred doručením predvolania v danom súdnom konaní. O odročenie súdneho pojednávania požiadal až v deň samotného súdneho pojednávania 30. 10. 2013, teda nie v dostatočnom časovom predstihu hoci o dôvode odročenia súdneho pojednávania musel vedieť podstatne skôr, v čase keď prevzal predvolanie na súdne pojednávanie t.j. 22. 10. 2013. Právnym zástupcom je právnická osoba, ktorá si musela byť vedomá, vzhľadom na množstvo žalôb podaných na území SR, že zastúpenie pred súdmi je potrebné zorganizovať tak, aby nedochádzalo k absencii právneho zástupcu na pojednávanií, inak by vzhľadom na počet žalôb a súdov na území SR predmetné veci nebolo možné vôbec prejednať. Súd je povinný prihliadať na to, aby nedošlo k zneužívaniu práv, vrátane noriem procesného práva. O odročení súdneho pojednávania rozhoduje vždy súd, nie účastník konania. Napriek tomu, že nedošlo k oznámeniu o odročení alebo zrušení súdneho pojednávania, žalobca ani jeho právny zástupca sa neustanovili na súd. V dôsledku uvedeného vznášajú následky s tým spojené.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v znení do 31. 12. 2012):

Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (v znení do 31. 5. 2010):

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného

titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (v znení od 1. 6. 2010):

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (v znení od 1. 6. 2011):

Podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka:

Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd žalobu zamietol, keď vykonaným dokazovaním nebola preukázaná jej dôvodnosť. Žalobca nepreukázal naplnenie atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučným súdom. Žalobca predovšetkým nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup.

Tvrdenie žalobcu o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom po dobu viac ako 15 mesiacov nebolo pravdivé. Z pripojeného exekučného spisového materiálu bolo jednoznačne preukázané, že k vydaniu poverenia došlo po uplynutí 81 dní. Dôvodom bola potreba predloženia listiny, a to úverovej zmluvy a následné oznámenie oprávneného o nesplnení edičnej povinnosti. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty (v danom prípade nevydanie poverenia v lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora) sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Nerešpektovanie lehôt ustanovených zákonom aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu samo o sebe nemusí znamenať porušenie článku 6 odsek 1 Dohovoru. Môže byť významné pri hodnotení, či sa celé konanie skončilo v primeranej lehote (G. v. Rakúsko, séria A č. 213). Je potrebné uviesť, že poverenie na vykonanie exekúcie nepredstavuje skončenie konania a uplynutie času v trvaní 81 dní mohlo byť právne významné pri hodnotení primeranosti celého konania. Žalobca však ani minimálnym spôsobom neodôvodnil zásah do jeho práva prekročením lehoty na vydanie poverenia o 81 dní, keďže v žalobe tvrdil nevydanie poverenia po dobu dlhšiu ako 15 mesiacov. Rozdiel medzi tvrdeným oneskorením súdu s vydaním poverenia o 15 mesiacov a skutočným uplynutím doby 81 dní, je výrazný a podstatný. Vyvracia už samotný skutkový základ primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, v dôsledku čoho preukazuje bezúspešnosť žaloby.

Zámerom zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia v trvaní 15 dní bolo zefektívnenie exekučného konania a snaha dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu. Uvedená lehota je pre súd záväzná len do tej miery, ak by jej nedodržanie mohlo byť označované za zbytočný prieťah. Uvedená lehota predstavovala ideálnu predstavu zákonodarcu o dobe potrebnej na to, aby sa poverenie mohlo vydať. Pre záver o zbytočných prieťahoch exekučného súdu však nestačí len samotné prekročenie pätnásťdňovej lehoty, ale aj naplnenie ďalších relevantných okolností prípadu. Medzi takéto okolnosti patrí správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky, vrátane ďalšieho priebehu konania, postupu exekútora a exekučného súdu. Novelizovaná práva úprava ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003

Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (od 1. 1. 2013) explicitne zakotvila už aj požiadavku posúdenia nesprávneho úradného postupu v závislosti od výsledkov právoplatných rozhodnutí označených súdov (Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu alebo Ústavného súdu SR) alebo vybavenia sťažnosti na prietahy, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy.

Nemožno však opomenúť správanie sa samotného žalobcu, vzhľadom na potrebu prihliadania na konkrétne okolnosti prípadu v zmysle vyššie označenej judikatúry súdov. Predovšetkým štát nezodpovedá za správanie sa účastníka konania ako poškodeného. Primeraná rýchlosť konania je jednou z podmienok spravodlivého procesu v širšom zmysle slova. Príliš dlhé konanie ohrozuje jeho účinnosť, pričom pomalá spravodlivosť je považovaná za odmietnutú spravodlivosť. Rýchlosť však neznamena prenáhlenosť. Konanie musí byť čo najrýchlejšie ale tak, aby tým neutrpela jeho kvalita. Rýchlosť nesmie ísť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti a rešpektovania ostatných základných princípov konania (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu N. v. Rakúsko zo dňa 27. 12. 1968). V rozhodnutí vo veci A. v. Belgicko zo dňa 22. 10. 1992 Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu uviedol, že článok 6 predpisuje rýchlosť súdneho konania, ale súčasne zakotvuje všeobecnejší princíp riadneho výkonu spravodlivosti. Dohovor taktiež ráta s tým, že konanie sa nemá príliš unáhliť. S poukazom na tzv. „interpretačnú právoplatnosť“ judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu bolo elementárnou povinnosťou exekučného súdu náležite skúmať podmienky vydania poverenia, s čím je spojené plynutie času. Je všeobecne známe, že aplikácia komunitárneho práva v oblasti noriem na ochranu spotrebiteľa predstavovala prelomenie predchádzajúcej súdnej praxe aj v oblasti exekučného konania. Osobitne v období pred legislatívnymi zmenami exekučného poriadku, smerujúcimi k úplnej transpozícii smerníc európskeho práva. Žalobca, ktorý poukazyval na zásah do svojich podnikateľských aktivít, práve v ich dôsledku sa stal centrom pozornosti ochrany spotrebiteľa v Slovenskej republike, ako aj na úrovni príslušných orgánov Európskej únie. Podmienky poskytovania úverov, na základe ktorých boli vydávané exekučné tituly predstavujúce rozhodcovské rozsudky, boli kvalifikované ako neprijateľné podmienky. V tomto smere je potrebné poukázať na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora v Luxemburgu, ktorý vo svojom rozhodnutí Asturcom Telecomunicaciones C-40/08 zdôrazňuje povinnosť súdu ex offo skúmať neprijateľné podmienky aj bez námietky účastníka konania. S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany, ktorú chce smernica 93/13 dosiahnuť, Súdny dvor viackrát zdôraznil, že nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (rozsudky Oceano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Mostaza Claro, C-165/05). Možnosť skúmať aj bez návrhu nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice 93/13, teda na zabránenie tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov. Osobitne je potrebné poukázať na Uznesenie Európskeho súdneho dvora v Luxemburgu zo dňa 16. 11. 2010, POHOTOVOSTĚ, s. r. o., proti J. K., C-76/10, ktorý práve vo vzťahu k žalobcovi rozhodol, že Smernica Rady 93/13/EHS z 5. 4. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá vnútroštátnemu súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozhodnutia vydaného bez účasti spotrebiteľa, povinnosť aj bez návrhu posúdiť nekalú povahu sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom a uplatnenej v tomto rozhodnutí, ak tento súd má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave a podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže uvedený súd vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Je úlohou dotknutého vnútroštátneho súdu určiť, či sa má podmienka zmluvy o úvere, upravujúca sankciu v neprimerane vysokej výške považovať za nekalú v zmysle článkov smernice. V prípade kladnej odpovede je úlohou vnútroštátneho súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, s cieľom ubezpečiť sa, že tento spotrebiteľ nie je viazaný touto podmienkou.

V kontexte vyššie uvedeného bolo povinnosťou exekučného súdu postupovať v súlade s právnou úpravou SR a v súlade s judikatúrou komunitárneho práva, v dôsledku čoho objektívne nemohlo dôjsť k dodržaniu zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia. Dodržanie uvedenej zákonom stanovenej lehoty nemohlo byť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti, rešpektovania základných princípov konania. V predmetnom exekučnom konaní došlo k zastaveniu exekúcie. Finálna legislatívna úprava ustanovenia § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti

v znení neskorších predpisov vyňala vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov zo zákonom stanovenej pätnásťdňovej lehoty na vydanie poverenia od doručenia žiadosti súdneho exekútora. Práve v dôsledku správania sa podnikateľských subjektov, teda aj žalobcu, vo vzťahu k nerešpektovaniu noriem vzťahujúcich sa na limity dovoleného peňažného plnenia.

S poukazom na uvedené výkon práva žalobcu bol aj v rozpore s dobrými mravmi, predstavujúci účelovo vykonštruovaný nárok, obsahujúci nepravdivé tvrdenia. Nemožno prehliadať ani množstvo žalôb rovnakého typu podaných žalobcom na súdoch SR, bez preukázania legitímneho cieľa a hodnotového výkladu práva.

Z dôvodu nepreukázania základu nároku zodpovednosti žalovaného za vznik škody nebol daný žiaden dôvod vykonávať ďalšie dokazovanie a zaoberať sa námietkami vo vzťahu k ďalším atribútom zodpovednostného vzťahu, vrátane námietky premlčania (vzťahujúcej sa na iné obdobie vymedzené žalovaným). Nebol taktiež dôvod na vydanie medzitýmneho rozsudku, ktorý má svoje opodstatnenie len v prípade preukázaného základu nároku. V čase vyhlásenia rozsudku už došlo k uplynutiu zákonom stanovenej lehoty v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ustanovenia žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v konaní neúspešnému. Z dôvodu, že žalovaný náhradu trov konania nevyčísľil a z obsahu spisu nevyplývala, súd rozhodol tak, že žalovanému sa nepriznáva náhrada trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Žiline v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 OSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, dátum, podpis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.